

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΒΕΛΗΣ

Περὶ τὴν δειλὴν τῆς 26 Μαρτίου ἐκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς ὁ τῆ προτεραιᾶ ἀποβιώσας σεβαστὸς ἡμῶν συμπολίτης Δόκτωρ Πέτρος Ῥιβέλης, ὁ παρὰ πάντων ἐπαξίως ἐκτιμώμενος ὡς σπουδαία ἀτομικότης.

Γεννηθεὶς ὁ μακαρίτης ἐν Κερκύρᾳ τῷ 1802 καὶ λαβὼν ἐνταῦθα τὴν πρώτην ἀνατροφὴν, μετέβη ἀργότερον εἰς Ἴταλίαν ὅπως ἐπιδοθῆ εἰς τὴν Νομικὴν ἐπιστήμην, καὶ, διακριθεὶς μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του, ἠξιώθη ταχέως τοῦ Διδακτορικοῦ Διπλώματος ἐν τῷ ἀμάλζοντι τότε Πανεπιστημίῳ τῆς Βολωνίας. Ἐπαυελθὼν δ' εἰς Κέρκυραν ἐν ἡ ἐποχῇ τὸ ἐν Ἐπτανήσῳ δικαστικὸν σῶμα ἦτο ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἀξιοσέβαστον, διωρίσθη ὁ Ῥιβέλης, νεώτατος ὢν, Εἰσαγγελεὺς ἐν Κυθήροις (1830), μετ' ὀλίγον δὲ Δικαστὴς ἐν Κερκύρᾳ, Εἰσαγγελεὺς ἔπειτα ἐν Κεφαλληνίᾳ, καὶ τέλος Πρόεδρος τῶν Δικαστηρίων ἐν Λευκάδι μέχρι τοῦ 1854, ὅποτε ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του, ἐπιθυμήσας τὸν ἰδιωτικὸν βίον.

Καθ' ὅλον τὸ μακροχρόνιον τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας του διάστημα διέπρεψεν ἀληθῶς ἐπὶ ἀγχινοίᾳ, ἐπιστημονικῇ ἱκανότητι, καὶ παραδειγματικῇ ἀνεξαρτησίᾳ. Ἐν Κεφαλληνίᾳ ἰδίως ἡ ὑπηρεσία του ὑπῆρξε δύσκολος καὶ ἀκανθώδης, ἔνεκα τῶν στασιαστικῶν ταραχῶν εἰς ἃς συνήθως τότε ἡ μεγάλη νῆσος ἐξώκειλε, καὶ μάλιστα ἐν ἔτει 1848, ὅποτε ὑπὸ τῆς ἀνωτάτης τοῦ Κράτους Ἀρχῆς προσκηρύχθη αὐτόθι ὁ στρατιωτικὸς νόμος. Καὶ ἀδύνατον μὲν εἶναι ἐν τοιαύταις περιστάσεσι κοινωνικοῦ παροξυσμοῦ νὰ μὴ ἐγείρονται παράπονα κατὰ τῶν κυριωτέρων τοῦ νόμου λειτουργῶν· ἀλλ' ἀναντίρρητον εἶναι ἐπίσης ὅτι, ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης δοκιμασίας καὶ τῆς μεγάλης εὐθύνης ἐξῆλθεν ὁ Ῥιβέλης ἀμειψτος, ἀποδείξας μὲν τὴν ἄκραν καὶ ἀπτόητον πρὸς τὰ ὑψηλὰ καθήκοντά του ἀφοσίωσιν, σώσας δὲ οὐχὶ ὀλίγων ἀνθρώπων τὴν ζωὴν, διὰ τῆς ἀτομικῆς πρὸς τὰς ἀνωτέρας Ἀρχὰς ἐπιτροπῆς του. Τὰ προσόντα ταῦτα κατέστησαν αὐτὸν ἄξιον τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ εὐκρινοῦς σεβασμοῦ πάντων τῶν δικαστικῶν καὶ τῶν διοικητικῶν συλλειτουργῶν του, ἐξ ὧν οἱ ἐπιζήσαντες ἀπέδειξαν πανδημῶς τὴν λύπην των ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ. Ἡ δ' ἐν Κερκύρᾳ κυβέρνησις, ἐκτιμήσασα ἀείποτε τὰ σπάνια αὐτοῦ προτερήματα, ἐπέμεινε τῷ 1861 εἰς τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς Ἐπαρχοῦ Λευκάδος, κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν τοῦ ἸΒ' Κοινοβουλίου, αἵτινες προσημνύοντο ταραχώδεις. Κ' ἐδέχθη μὲν ὁ Ῥιβέλης τὸ νέον τοῦτο ὑπουργεῖον ὅπως εὐχαριστήσῃ καὶ τοὺς παροτρύναντας αὐτὸν Λευκαδίους· ἀλλὰ, περὶ τὰ τέλη τοῦ 1862, ἐγκατέλιπεν ὀριστικῶς τὸν δημόσιον βίον, ὅπως ἀφοσιωθῆ εἰς τὰς ποθητάς του οἰκογενειακὰς τέρψεις.

Ἀτυχῶς ὅμως ἀλλεπάλληλα οἰκογενειακὰ δυστυχήματα ἐδηλητηρίασαν τὴν καρδίαν του. Μεγάλῃ ἀφορμῇ ἄλγους ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ὁ θάνατος τοῦ αἰδιμοῦ ἀδελφοῦ του Καρόλου (1858), Ἀρχιεπισκόπου τῆς ἐνταῦθα Λατινικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἀείποτε ζῶντος εἰς τὴν ἀγάπην τῶν Κερκυραίων πάσης τάξεως καὶ παντὸς θρησκείματος. Ἐπῆλθεν ἔπειτα ὁ θάνατος τῆς πεφιλημένης καὶ ὄντως ἐναρέτου συμβίας του Θερεσίας Σαλέμη

Αρ. Εισ. 596

VI 122

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΒΕΡΗΣ

(1872). Ἄλλ' ἔτι δεινότερον συμφορὰν ἐφύλακτεν εἰς αὐτὸν ἡ τύχη! Ὁ πρωτογενὴς υἱὸς τοῦ Δόκτωρ Ἐρρίκος, νέος εὐφυέστατος, σπουδάζας ἐπὶ δέκα ὄλα ἔτη τὴν Ἰατρικὴν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, εἶχε ἀνκηρυχθῆ Διδάκτωρ μετὰ πλείστων ἐπαίνων καὶ τοῦ σπανίου διὰ τοὺς ξένους προνομίου νὰ μετέλθῃ τὴν ἐπιστήμην του ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις· ἀλλ' ἐπικνεθῶν ἐνταῦθα καὶ πληρώσας ἐκ τῶν ζωηροτέρων ἐλπίδων τὴν ἱκανοποιηθεῖσαν καρδίαν τοῦ πατρὸς, ἀπεβίωσε λίαν σκληρῶς καὶ προῶρως (1876), ἐγκαταλιπὼν εἰς τὸν δυστυχῆ πατέρα πληγὴν βαθυτάτην καὶ ἀνίατον.

Καὶ ὅμως αἱ σπαρακτικὰ αὐταὶ δοκιμασίαι ἔτι ἐνργέστερον ἀπέδειξαν τὸν σπάνιον ἠθικὸν χαρακτῆρα τοῦ γηραίου Ριβέλη, ὅστις ἐκ τῶν ἀνεξάντλητων πηγῶν τῆς Πίστεως, ἦν βαθέως ἡσθάνετο, ἐγνώριζε ἢ ἀντλήσῃ ἰσχὺν μυστηριώδη καὶ παρμυθίας ὑψηλᾶς.

Τέλος, μετ' ὀλίγους μῆνας ἀπὸ τῆς συμφορᾶς τοῦ υἱοῦ του, δριμύει καὶ ἐπώδυνος νόσος ἔσχεσε νὰ τὸν καταβῆλῃ, οὐχὶ μὲν πνευματικῶς, πλὴν σωματικῶς καὶ ἠθικῶς, ὥστε ἀπώλεσε τερπνοτάτην διασκέδασιν, στερηθεὶς διὰ παντός τῆς θελατικῆς συνκαστροφῆς τῆς πλουσίας βιβλιοθήκης του, ἦν περιπαθῶς ἠγάπη, διότι οὐ μόνον τῆς τοῦ Δικαίου ἐπιστήμης ἦτο ἐγκρατής, ἀλλὰ καὶ λόγιος καὶ τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφίας θεράπων. Ἐκτοτε ἀδιαλείπτως ἔπασχε καὶ πολλάκις νεκρὸς ἐλογίζετο· ἀλλ' αἱ ἀγρυπναι καὶ ἐνδεδεχεῖς τοῦ φιλοστόργου υἱοῦ του Ἀλβέρτου φροντίδες καὶ θυσίαι καὶ ἡ περρωτισμένη ἐπιστημονικὴ ἐνέργεια δύο ἰατρῶν δικηκευμένων (Λαυράνου καὶ Πολίτου) ἐδυνήθησαν ὡς ἐκ θαύματος νὰ διατηρήσωσιν αὐτὸν ἐν ζωῇ μέχρι τῆς 11 ὥρας μ. μ. τῆς 25 τοῦ ἐσχ. λήξ. Μαρτίου, καὶ ἦν, ἐν μέσῳ τῆς λατρείας τῶν τέκνων του καὶ τῆς ἀγάπης τῶν τε συγγενῶν καὶ τῶν πολλῶν φίλων του, ἀφῆκεν ὀγδοηκοντούτης τὸν ἀπατηλὸν τοῦτον κόσμον, ἀμυκίαις διατηρήσας μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις, καὶ ἀζώηθις θανάτου γαληνοῦ καὶ ἡσύχου, οἷον ἐπιφυλάττει ὁ Ὑψιστος εἰς μόνους τοὺς δικαίους.

Ἐν Κερκύρα, τῆ 6 Ἀπριλίου 1881.

M.

1 Hamilton

